

Chương 23

Đêm đã qua, chim hót ríu rít đón chào ngày mới.

Ứng Lâm bị phạt đóng cửa suy nghĩ mười ngày, hôm nay đã là ngày cuối. Sau buổi chiều sớm, y không hồi phủ ngay mà tiến cung cầu kiến hoàng thượng. Trịnh Lâm gắn bó bao năm với Ứng Lâm trên chiến trường nên cũng không yên tâm, bèn cùng y đứng ngoài cung chờ đợi.

Hồi sau, một thái giám chạy đến, khom người, “Hai đại tướng quân xin quay về trước, bệ hạ đang thịnh an thái hậu nên không thể tiếp kiến.”

Ứng Lâm vội nói, “Giúp ta bảm tằm một lần nữa, nói là ta không có ý gì khác, chỉ là nhiều ngày chưa được gặp đường đệ Ứng Sùng Ưu nên muốn đến Phụng Đài các thăm đệ ấy một lát, mong bệ hạ ân chuẩn.”

Tiểu thái giám biết thân phận mình thấp hèn, nên không dám cự tuyệt, quay người bước đi, một khắc sau mới xuất hiện, vừa chạy vừa gãi đầu.

“Tiểu công công, hoàng thượng không cho phép sao?” Ứng Lâm vội vàng hỏi.

“Hoàng thượng không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, chỉ bảo... biết rồi...”

“Vây coi như đã đồng ý.” Hai huynh đệ Ứng Lâm tình nghĩa sâu đậm, y chỉ lo đường đệ bị giam cầm phải chịu thiệt thòi, cũng chẳng nghĩ được nhiều, lập tức chạy bổ về phía Phụng Đài các, Trịnh Lâm cũng có chút nhớ nhưng Ứng Sùng Ưu liền đuổi theo Ứng Lâm.

Đến cửa trước Phụng Đài các, y thấy ba tiểu thái giám đang đứng ở đó, không hề có ý trông coi nghiêm ngặt. Những người này nhìn thấy hai vị tướng quân đến, tất cả vội vàng quỳ mọp xuống.

“Ứng thiếu bảo ở đây sao?”

“Vâng. Ứng đại nhân sớm nay chưa cho gọi chúng nô tài, hình như vẫn chưa dậy, có cần chúng nô tài đi bảm báo trước không?”

“Còn phải bảm báo làm gì?” Ứng Lâm xua tay, đang định bước vào thì đột nhiên nghe thấy có người gọi phía sau, quay lại nhìn, thì ra là trưởng quan giám sát Nội đình úy, Cố Trường Thanh.

Sau khi được giao cho công việc khó nhằn này, Cố Trường Thanh ăn ngủ không yên, mặc dù biết rõ Ứng Sùng Ưu sẽ không bỏ trốn, nhưng mỗi ngày đều

phải đến đây thì sát một lần. Từ xa Cố Trường Thanh đã thấy Ứng Lâm và Trịnh Lâm, biết cả hai đến đây thăm người bị giam cầm bèn vội lên tiếng giữ lại.

“Cố đại nhân.” Ứng Lâm chấp tay hành lễ.

“Tham kiến hai vị tướng quân,” Cố Trường Thanh khom lưng. “Không phải hạ quan cố tình làm khó hai vị, nhưng hai vị đến Phụng Đài các, hoàng thượng...”

“Hoàng thượng ân chuẩn rồi.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Cố Trường Thanh thấm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, đi trước dẫn đường, “Nếu như vậy mời hai vị đại nhân theo hạ quan.”

Đoàn người tiến vào căn phòng, Ứng Lâm vượt lên trước, đẩy cửa bước vào thì thấy rèm vẫn đang buông kín.

“Quả nhiên vẫn đang ngủ? Lúc này rồi đệ ấy còn bình tĩnh như vậy.”

Ứng Lâm lắc đầu, đang định tiến lên một bước thì đột nhiên bị Trịnh Lâm kéo lại, bèn quay đầu, thấy sắc mặt đại tướng quân Diêm Linh trắng bệch, y vội đưa mắt nhìn theo. Dưới đất là những mảnh bát vỡ vụn, có mảnh còn dính máu, tim Ứng Lâm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lập tức lao đến bên giường, kéo mạnh bức rèm, người mềm nhũn cả đi.

Trịnh Lâm vội chạy tới đỡ lấy Ứng Lâm, cũng nhìn lên giường.

Viên tướng bao năm chinh chiến nơi sa trường nhất thời chết lặng, đầu óc trống rỗng.

Ứng Sùng Ưu nhắm mắt nằm im, mặt trắng toát như tuyết, trên cổ có một vết thương vừa dài vừa sâu, xung quanh là dấu máu đã đông lại đỏ sẫm.

Ứng Lâm nhào tới ôm đường đệ lay mạnh, bưng miệng vết thương đã không còn chảy máu nữa, gọi lớn, “Tiêu Ưu, Tiêu Ưu! Sao vậy? Đệ làm sao vậy?”

Trịnh Lâm đặt tay lên mũi Ứng Sùng Ưu để kiểm tra. Không còn hơi thở. Hai tay run lẩy bẩy, nghĩ đến tình đồng liêu bao năm, lệ rơi lã chã.

“Trời ơi... làm thế nào bây giờ... làm thế nào bây giờ?” Cố Trường Thanh đứng bên cạnh sợ đến hồn xiêu phách lạc, lúc này mới tỉnh táo lại, chân tay khua khoáng loạn xạ, “Nơi đây dù gì cũng là cấm cung, chẳng lẽ có người dám đến gây họa?”

“Cửa phòng vẫn nguyên vẹn, không có dấu vết đánh nhau, vết thương cũng giống vết cửa của mảnh sành, chắc không có người ngoài xâm nhập.” Trịnh Lâm định thần lại, giọng nghẹn ngào.

“Không phải người ngoài, lẽ nào là tự sát?” Cố Trường Thanh hốt hoảng.

“Không thể nào? Tiêu Ưu tại sao phải tự sát? Đang khỏe mạnh như vậy, mới chỉ mười ngày không nhìn thấy... Cho dù... cho dù hoàng thượng đối xử với đệ ấy thế nào... đệ ấy có đau lòng cũng không thể... không thể...”

Ứng Lâm càng nói, cổ họng càng cứng lại không thốt nên lời, những dòng lệ tuôn trào trên má, “Đệ ấy... có buồn đau đi nữa... cũng phải... cũng phải nghĩ đến bá phụ...”

“Nói như vậy... là tự sát...” Cố Trường Thanh run rẩy, lắp bắp. “Đang khỏe mạnh... Hoàng thượng đã hạ chỉ cho Nội đình úy... bây giờ xảy ra chuyện, phải hỏi bẩm sao đây?”

Ứng Lâm nghiêng răng, cẩn thận đặt đường đệ xuống gối, uất hận lau những giọt nước mắt nóng hổi, túm lấy Cố Trường Thanh, “Người đi bẩm với hoàng thượng, nói người đã được toại nguyện, Ung Sùng Ưu đã chết rồi, hỏi người còn muốn thế nào nữa, muốn đến đây xem hay là để chúng ta trực tiếp đem đi chôn?!”

Cố Trường Thanh tái mặt, lắc đầu lia lịa, “Hạ quan không dám nói vậy... không dám...”

Trịnh Lâm bóp chặt bả vai Ứng Lâm để y bình tĩnh lại, đoạn kéo Cố Trường Thanh sang một bên, “Ứng tướng quân đang tức giận, nhưng việc bẩm báo là cần thiết. Người trước nay ở kinh thành nên không rõ, nhưng những người tùy giá suốt chặng đường nam chinh đều biết tình nghĩa giữa hoàng thượng và Ung Sùng Ưu sâu nặng ra sao... Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, đừng nói đến người, ngay cả ta cũng không biết làm thế nào...”

Cố Trường Thanh nghe xong càng choáng váng, vục mặt vào chậu nước ở góc nhà mới bình tĩnh lại một chút, loạng choạng lao về phía Chính Thái điện, chạy đến bậc thềm đã thở không ra hơi.

Mấy cận vệ Vũ Lâm quân nhìn thấy, vội vàng chạy ra đón, “Là Cố đại nhân, có chuyện gì mà sợ hãi thế?”

“Chuyện... chuyện lớn... Ta phải gặp hoàng thượng... Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng đang đọc sách, ông đợi ở đây một lát, hoàng thượng rảnh rồi ta sẽ bẩm báo hộ ông...”

“Không được, việc này không thể chờ được!” Cố Trường Thanh gấp gấp giọng nói đột nhiên không còn run rẩy, “Người ngăn không cho ta vào, sau này sợ khó mà gánh tội...”

Cận vệ thấy sắc mặt của Cố Trường Thanh đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, không giống giả bộ nên cũng không để ý lời nói có dễ nghe hay không, vội quay người lên thêm, đang định quỳ xuống bẩm báo thì cửa điện đột nhiên bật mở, Cao Thành lộ ra, “Cho truyền Cố Trường Thanh.”

Cố Trường Thanh vội dùng tay áo lau mặt, một bước ba bậc lao nhanh như bay, bỏ nhào xuống chân Dương Thù dập đầu.

“Có chuyện gì vậy, mới sáng sớm đã nghe người huyên náo?” Dương Thù điềm nhiên hỏi.

“Hồi... hồi bẩm hoàng thượng...” Cố Trường Thanh nuốt nước bọt, “Ứng thiếu bảo đã... đã tự sát, vong mạng đêm qua rồi...”

Cố Trường Thanh nói hết mà Dương Thù vẫn ngồi im, hơi lâu không động tĩnh gì, chỉ ngậy người nhìn viên trưởng quan, tựa hồ không hiểu tại sao kẻ này dám nói ra những lời to gan như vậy. Nhưng ngay sau đó, giống như toàn bộ huyết mạch chảy về tim đột ngột dừng lại, cảm giác bủn rủn từ lồng ngực lan nhanh như một tia chớp, cuốn sách vốn đang nắm gọn trong tay rơi tuột xuống đất. Tiếng sách rơi vốn không đủ đánh thức một đứa trẻ đang ngủ, nhưng lại như chặt đứt thứ gì đó trong người Dương Thù, khiến hắn đứng bật dậy, làm chiếc bàn gỗ tử đàn chắc chắn bên cạnh đổ xuống.

“Bê... bê hạ...”

“Người nói gì? Ai tự sát?” Dương Thù nhìn thẳng vào Cố Trường Thanh, giọng nói vừa mềm vừa khẽ, nhưng nghe vào lại khiến người ta dựng tóc gáy. May mà lúc này Cố Trường Thanh đang quỳ mọp dưới đất nên không thấy đôi con ngươi rùng rục lửa của vị hoàng đế trẻ. Cố Trường Thanh run rẩy trả lời, “Là... là Ứng thiếu bảo...”

“Câm mồm!” Dương Thù mặt trắng bệch, chân loạng choạng, vung tay tát Cố Trường Thanh, thở dốc, “Người... sao người dám... sao dám...”

Cao Thành khiếp hãi vì tin dữ, ngậy người mãi mới tỉnh lại, vội chạy đến đỡ Dương Thù đang lão đảo, nhưng vừa động vào đã bị Dương Thù đẩy ra. Cao Thành ngã dập đầu xuống đất, hoa mày chóng mặt, lúc ngẩng lên chỉ thấy bóng hoàng đế xiêu vẹo chạy trước, khoảng mười cận vệ theo sát phía sau.

Ứng Lâm đã đặt Ứng Sùng Ưu trở lại giường, nằm phục trên người chàng khóc nức nở, Trịnh Lâm cũng lực bất tòng tâm đi đi lại lại trong phòng, thấy Dương Thù xông đến vội khom lưng hành lễ, nhưng hoàng đế hoàn toàn không để ý mà lao thẳng đến bên giường.

Ngoài vết thương sâu ở giữa cổ và vết máu khiến người ta nhìn thấy mà hốt hoảng, gương mặt Ứng Sùng Ưu không hề đau khổ, nếu không nhìn đôi mày

nhú chặt đó thì thần thái của chàng giống hệt như vừa chìm vào giấc ngủ yên ả, không bị bất cứ âm thanh nào khuấy nhiễu, tựa hồ đã quá mệt.

Không sao tìm được cơn run rẩy, Dương Thù dè dặt nâng tay lên, vuốt ve bờ má chàng, cảm giác lạnh lẽo xuyên qua đầu ngón tay như những chiếc nanh độc, xé lý trí và hy vọng của hắn thành tro bụi. Như con thú hoang bị dồn đến đường cùng, hắn gào lên cuồng loạn. Nếu chưa từng chứng kiến một con sư tử oai hùng mang đầy thương tích bị giam trong lồng sắt thì khó lòng tưởng tượng tiếng gào ấy thâm thâm và tuyệt vọng đến nhường nào.

“Bệ hạ, xin người bớt đau thương.” Trịnh Lâm không đành lòng, vội tiến lên khuyên nhủ. “Thì... cơ thể của Ứng thiếu bảo để lại nơi này không tốt nên chuyển ra ngoài cung để tiện làm hậu sự...”

Dương Thù thở dốc, ngẩng đầu lên, ánh nhìn dừng lại trên gương mặt Trịnh Lâm. Chỉ một cái liếc mắt ngẩn ngui, nhưng đủ để viên tướng chinh chiến trên sa trường đẫm máu bao năm phải bất giác giật lui một bước, trong lòng giá lạnh.

“... Sùng Ưu... sẽ không đối xử với ta như vậy...” Mặc dù hai mắt đã đỏ mọng, nhưng khi quay lại nhìn Ứng Sùng Ưu, Dương Thù đã bình tĩnh hơn, như thể cảm xúc mãnh liệt đã bộc phát xong. Hắn cúi xuống, xé hoàng bào đang mặc, vừa lằm bằm vừa buộc vết thương trên cổ Ứng Sùng Ưu, đoạn bẻ chàng lên.

“Bệ hạ, bệ hạ, người như vậy...” Trịnh Lâm vội nói.

Dương Thù đảo mắt nhìn quanh, lằm bằm, “... Nơi này không được, không thể dưỡng thương, chúng ta đến Chính Dương cung thì tốt hơn. Sùng Ưu ở đó quen rồi, chắc sẽ thấy dễ chịu...”

Trịnh Lâm lòng bỗng trĩu nặng, kinh ngạc nhìn vị thiên tử trước nay vẫn oai phong lẫm liệt, lúc này lại giống đứa trẻ sắp chết đuối đang cố túm lấy ngọn cỏ cứu mạng, bởi quá sợ hãi nên không dám nhìn thẳng vào hiện thực.

Ứng Lâm không thể nhìn nhận sự việc một cách khách quan như Trịnh Lâm, lúc này đang đau đớn tột cùng trước cái chết của đường đệ, nhìn hoàng đế ôm lấy thi thể của Sùng Ưu như muốn mang đi nơi khác, hắn liền đứng bật dậy, “Bệ hạ, cho dù là ngọc môn vẫn trăm thì cũng còn cho phép người nhà đến nhận thi thể...”

Trịnh Lâm vội bịt miệng Ứng Lâm lại, không để ý nói tiếp, nhưng chỉ nửa câu đã khiến Dương Thù phẫn nộ, hai mắt long sòng sọc như muốn nổ tung, tím mặt mắng chửi, “Im ngay! Trước mặt trăm người dám nói năng hỗn hào? Sùng Ưu vẫn đang khỏe mạnh, chỉ cần tỉnh lại sẽ không sao! Người đâu? Lôi Ứng Lâm ra ngoài...” Nói đến đây, Dương Thù bỗng cúi xuống nhìn người đang ôm

trong lòng, giọng đột nhiên nhỏ lại. “Thôi bỏ đi, nếu trầm trị tội ngươi, Sùng Ưu tình dậy sẽ không vui. Ngươi hãy lui xuống.”

Ứng Lâm đứng sững, mặc dù đau thương khôn cùng nhưng vẫn nhìn ra tình trạng bất ổn của Dương Thù, nhất thời không biết nên làm thế nào, bèn quay sang nhìn Trịnh Lâm.

“Hoàng thượng có lẽ đang đau đớn quá mức, lúc này chớ nên chọc giận người.” Trịnh Lâm ghé vào tai Ứng Lâm nói nhỏ và kéo y sang một bên.

Dương Thù tự ôm Ứng Sùng Ưu trên tay đi về phía nội cung, đám thái giám và cận vệ không biết làm thế nào, đành vội vàng theo sau. Trịnh Lâm và Ứng Sùng Ưu nổi gót, càng bước càng nhanh, nhưng vừa đến cửa nội cung thì bị Tiêu Hùng Phong thống lĩnh đội cận vệ Vũ Lâm ngăn lại.

“Mong hai vị tướng quân lượng thứ, trước mặt là nội cung, ngoại thần không có lệnh của hoàng thượng thì không được phép vào.”

“Nhưng tình hình hoàng thượng lúc này...”

“Chính bởi lúc này hoàng thượng đang mất phương hướng, trách nhiệm cầm vận của hạ quan lại càng nặng nề,” Tiêu Hùng Phong là người trong mắt chỉ có Dương Thù, mặc dù vẻ mặt đau buồn nhưng vẫn quyết không nhường nửa bước, “Hạ quan đã lệnh cho người bẩm báo với thái hậu và Ngụy phi nương nương, thái y cũng đang trên đường đến đây. Tình hình ra sao hạ quan sẽ lập tức thông báo cho hai vị tướng quân, mong hai vị không làm khó hạ quan.”

Trịnh Lâm thở dài, Tiêu Hùng Phong cũng chỉ làm đúng chức trách nên y không muốn dùng quyền lực để ép buộc, đành túm chặt lấy Ứng Lâm đang hùng hù hỏ hỏ muốn xông vào, miễn cưỡng lôi ra khỏi cung.

Điều khiến hai người ngạc nhiên là vừa ra khỏi cung đã nhìn thấy Dương Thần, kẻ lúc này lẽ ra nên ở nhà chuẩn bị đi Tây Ninh, đang bước tới bước lui bên cạnh tượng sư tử đá, vừa thấy bóng dáng hai người liền lao tới, như thể đang đứng đây chờ họ.

“Hai người đã ra rồi sao? Sùng Ưu sao rồi?”

“Tin tức cũng nhanh thật,” Trịnh Lâm nghi vấn, “Ai thông báo cho huynh?”

“Việc này để sau, Sùng Ưu đâu? Không phải đệ ấy thực sự đã...”

Ứng Lâm đau xót quay mặt sang một bên. Trịnh Lâm cố kìm nước mắt, “Đúng vậy... mạch tượng đã ngừng, chắc không thể cứu được nữa...”

“Vậy thi thể đâu?” Dương Thần túm lấy tay Trịnh Lâm, “Hoàng thượng không cho liệm sao?”

“Còn hơn thế nữa, hoàng thượng đau đớn tột cùng, không thừa nhận Ứng thiếu bảo đã chết, còn ôm thi thể đến Chính Dương cung, nói là muốn để Sùng Ưu ở đó nghỉ ngơi.”

“Sao có thể?” Dương Thần quá nôn nóng, vô tình hét lên một tiếng, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trịnh Lâm bèn vội vàng giải thích, “Người chết nhập thổ mới có thể yên nghỉ, nếu cứ để hoàng thượng như vậy lẽ nào Tiểu Ưu phải phơi xác đó sao?”

“Tuyệt đối không thể!” Ứng Lâm nhảy dựng lên, “Tiểu Ưu đã chết rồi, hoàng thượng còn muốn làm gì nữa? Ta phải đòi lại thi thể của đệ ấy!”

“Ứng Lâm!” Trịnh Lâm kéo Ứng Lâm lại, trách móc, “Huynh còn muốn làm loạn lên nữa? Lẽ nào huynh không có mắt, không thấy hoàng thượng đang bị thương đến mức nào?”

“Nếu biết có ngày hôm nay, hà cớ lúc đầu lại làm vậy? Nếu không phải người ép Sùng Ưu đến đường cùng, Sùng Ưu sẽ không...”

“Im ngay!” Trịnh Lâm vẻ mặt u ám, “Tạm thời đừng nói những lời bất kính, chỉ cần tĩnh tâm suy nghĩ cũng đủ thấy, việc đến nước này lẽ nào chỉ có hoàng thượng sai? Nói một câu không sợ huynh phiền lòng, bây giờ ta vẫn còn oán trách Ứng thiếu bảo, rõ ràng không phải bước đường cùng, tại sao Ứng thiếu bảo nhất định làm như vậy?”

“Được rồi, không cãi cọ nữa!” Dương Thần sợ hai người tiếp tục tranh luận sẽ nảy sinh nghi ngờ, vội xen vào. “Việc cấp bách trước mắt là làm thế nào để hoàng thượng bình tĩnh lại, sau đó tiến hành hậu sự cho Sùng Ưu. Chúng ta không thể chỉ đứng bên ngoài chờ đợi, trước tiên nên đến phòng nghị triều chờ tin, dò hỏi tình hình trong cung rồi tính sau.”

Ứng Lâm, Trịnh Lâm lúc này đều đang phiền muộn, tâm trí nhiễu loạn, nghe ý kiến này xong cũng không nói thêm gì, ba người đi đường vòng đến phòng trực, phái một tiểu sinh đợi ở ngoài cửa cung ngóng tin tức.

Đến khi trời sắp tối, tiểu sinh mới quay lại, ba người vội vàng chạy lên đón, chưa kịp mở miệng hỏi thì phát hiện phía sau còn có thái giám Cao Thành, người luôn túc trực bên cạnh hoàng thượng.

“Cao công công, tình hình thế nào rồi?” Trịnh Lâm cảm thấy có điều bất thường, vội chạy lên hỏi.

“Không hay rồi?” Cao Thành lau mồ hôi trên trán, vừa thở gấp vừa nói, “Hoàng thượng đưa Ứng thiếu bảo đến Chính Dương cung, thay y phục cho thiếu bảo, sau đó dùng vải trắng băng vết thương lại, lệnh cho tất cả thái y đến

chẩn đoán. Ai dám nói một câu vô phương cứu chữa, hoàng thượng lập tức trở mặt, ép thái y kê thuốc. Thái y không còn cách nào khác bèn viết bùa một đơn thuốc, hoàng thượng vội gọi người đi sắc, đích thân bón cho Ứng thiếu bảo... Đáng thương làm sao... có bôn thể nào cũng không thể nuốt vào, người giống như phát điên, tự cầm bát thuốc đập vào đầu mình...”

“Cái gì!” Ba người đồng thanh, há hốc mồm kinh ngạc.

“May mà Ngụy phi nương nương đã nhanh tay giữ lại, đám nô tài mới có cơ hội giật lấy, Chính Dương điện nháo nhác một phen... Sau đó, không hiểu sao, hoàng thượng chạm vào lòng ngực Ứng thiếu bảo, nói là vẫn còn đang ấm sợ thiếu bảo lạnh liền lệnh cho thị nữ rót bình nước nóng để giữ ấm. Bây giờ tạm thời đã yên ổn, nhưng người lúc nào cũng kè kè bên Ứng thiếu bảo như mất hồn, không ăn không uống. Thái hậu và Ngụy phi nương nương cũng đành lực bất tòng tâm, nghĩ đến các vị trước nay vẫn được hoàng thượng ân sủng, thấu hiểu tâm tư người, bởi vậy đã lệnh cho nô tài đến hỏi ý kiến các vị, nên làm thế nào bây giờ?”

Ba người nhìn nhau, ai nấy đều ngây người, một hồi sau, Dương Thần mới lên tiếng, “Người quay về bẩm với thái hậu, trước tiên không được công bố chuyện này, lấy lý do hoàng thượng lâm bệnh, hoãn thượng triều mấy hôm, tránh quần thần hỗn loạn.”

“Vâng.” Cao Thành khom lưng, “Hoàng thượng thì sao, phải khuyên nhủ thế nào bây giờ?”

Trịnh Lâm cười khỏ, “Trừ phi Ứng thiếu bảo hồi sinh, nên không có khuyên mấy cũng vô dụng. Cao công công hãy trở về trông nom long thể của hoàng thượng, có thể vài hôm nữa nỗi đau đớn của người sẽ nguôi ngoai. Mấy ngày này, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại phòng nghị triều, một là để xử lý công vụ hằng ngày, hai là có thể sẵn sàng hậu chi.”

“Nô tài tuân mệnh.” Gương mặt béo tròn nhăn nhó, bộ dạng ưu phiền, Cao Thành hành lễ với mấy vị trọng thần xong liền vội vàng rời đi.

Nhưng những ngày sau đó, tình hình không chuyển biến tốt đẹp như Trịnh Lâm mong đợi, Dương Thù kiên quyết không tin Ứng Sùng Ưu đã chết, không những không cho động đến chàng, thậm chí còn không cho phép báo cho Ứng Bác về kinh, chỉ dựa vào ấm nước nóng duy trì hơi ấm cho Ứng Sùng Ưu để chống đỡ trái tim đã sụp đổ của chính mình. Mọi công việc đều bị lãng quên, hán ngày đêm túc trực bên cạnh người đã chết, làm nhảm nói chuyện với chàng, không ai nghe ra hoàng đế đang nói gì. Thái hậu lo lắng khôn cùng, đặc biệt tuyên triệu ba vị công thần Trịnh Lâm, Ứng Lâm, Dương Thần nhập cung, hy vọng họ có thể khuyên giải hoàng đế.

Trong mắt ba vị thần tử, chỉ mấy ngày không gặp, Dương Thù đã tiêu tụy đến mức đáng kinh ngạc. Râu tóc bơ phờ, đôi mắt đỏ hoe, trông rỗng vô hồn, chỉ có thể dung nạp một mình Ứng Sùng Ưu, không để ý đến bất cứ việc hay người nào khác. Ba người hành lễ, Dương Thù cũng chỉ khẽ liếc nhìn.

“Bệ hạ,” Thấy bộ dạng ấy, Ứng Lâm cũng cúi lòng, bèn khuyên nhủ, “Việc đã đến nước này, người hãy nghĩ thoáng một chút. Bây giờ đang là tháng Năm, tiết trời ngày một nóng nực, nếu không thêm băng đá, thần e rằng...”

Vừa nói được một nửa, ánh mắt lạnh lùng của Dương Thù đã quét đến, vẫn uy nghiêm như xưa, chặn lại nửa câu tiếp theo của Ứng Lâm.

“Thêm băng với đá làm gì? Ngay cả người cũng cho rằng Sùng Ưu đã chết sao? Lòng ngực rõ ràng vẫn còn hơi ấm, người không đến đây mà xem?”

Bình nước nóng luôn đặt ở phía trên, cho dù là đá cũng ấm chứ đừng nói đến cơ thể người, nhưng những lời này không ai dám nói ra, không khí trong điện trong đột nhiên tĩnh lặng.

“Bệ hạ!” Sau một hồi lâu, Trịnh Lâm đành lên tiếng, “Ứng thiếu bảo tụy không chết nhưng vết thương cũng khá nghiêm trọng, e rằng trong một thời gian ngắn khó mà chuyển biến tốt lên, nếu người cứ như vậy, không ngủ không nghỉ túc trực bên cạnh sẽ khó lòng trụ vững. Đến khi Ứng thiếu bảo tỉnh lại, không phải sẽ càng buồn đau, tự trách bản thân hơn sao?”

“Trẫm không phải không ngủ không nghỉ, buổi tối cũng chợp mắt một lát bên cạnh Sùng Ưu.” Ánh mắt Dương Thù trở lại trên gương mặt Ứng Sùng Ưu, bàn tay khẽ vỗ về bờ má đã không còn hơi ấm, “Sùng Ưu đang nói chuyện với trẫm, các người có nghe thấy không?”

Ba người ngẩn ra, không biết trả lời thế nào.

“Mẫu hậu không nghe thấy, nhưng trẫm nghe thấy rất rõ, Sùng Ưu nói ‘Dương Thù, đừng đau lòng, thần không chết...’ Bởi vậy dù các người có nói gì đi chăng nữa, trẫm cũng sẽ bảo vệ Sùng Ưu, đợi Sùng Ưu tỉnh lại.” Bờ môi nhạt nhòa của Dương Thù khẽ mỉm cười, vẻ mặt vô hồn khiến người ta không khỏi xót xa, “Có thể Sùng Ưu thực sự giận trẫm, nhưng Sùng Ưu sẽ không dùng cách này để rời bỏ trẫm. Trẫm tin Sùng Ưu nhất định sẽ trở lại, cho dù phải đợi bao lâu chăng nữa, trẫm cũng sẽ đợi, đừng hòng ngăn cản trẫm.”

Trịnh Lâm, Ứng Lâm nghe xong cũng chỉ cho rằng Dương Thù bi thương quá độ nên tự lừa gạt chính bản thân mình, nhưng đến tai Dương Thần, nó như một tiếng sấm, khiến trái tim y chấn động.

Ánh mắt mãnh liệt của Ứng Sùng Ưu trong thời khắc cuối cùng bỗng xuất hiện trước mắt Dương Thần, lẽ nào trái tim lưu luyến yêu thương đó thực sự cự tuyệt chìm đắm trong cô đơn, nỗ lực đến cùng để truyền đạt ý niệm của bản

thân? Hay sự si tình của Dương Thù thực sự đã sâu đậm đến mức có thể thấy được sức sống yếu ớt trong cơ thể băng giá kia?

“Dương Thần, trước nay huynh vẫn giỏi khuyên giải, sao hôm nay không nói lời nào vậy?” Trịnh Lâm lòng như lửa đốt vội kéo tay áo Dương Thần, khẽ thì thầm bên tai, “Hoàng thượng cứ như vậy sao được? Qua vài ngày nữa thì thể Ứng thiếu bảo sẽ thối rữa, đến lúc đó hoàng thượng muốn lừa gạt bản thân cũng không thể được nữa. Nhỡ người không thể cầm lòng, để xảy ra chuyện khôn lường thì thần tử chúng ta biết làm sao?”

Dương Thần cắn môi, dứt khoát quay đầu về phía thái hậu, khẽ bả, “Thái hậu nương nương, bệ hạ và Ứng thiếu bảo quân thần hoạn nạn có nhau, tình sâu nghĩa nặng, sợ rằng người đau thương quá mức, thần trí nhất thời không tỉnh táo. Theo ý của thần, e rằng chúng ta phải dùng độc trị độc, mạnh tay mới được.”

“Người nói rõ xem, ai gia lắng nghe.” Thái hậu đang lúc hoang mang, vội vàng truy hỏi.

“Nếu làm theo ý bệ hạ, thời gian càng lâu sự tình càng không ổn. Chi bằng tìm cơ hội âm thầm đưa thi thể Ứng thiếu bảo đi, sau đó cho nhập quan, dựng linh đường cúng tế để bệ hạ ý thức được rằng Ứng thiếu bảo đã chết, khóc một trận cho bớt đau thương. Thà để người bộc phát còn hơn đau đớn tích tụ như lúc này.”

“Khanh nói có lý, chỉ là...” Thái hậu lo lắng, “Đứa trẻ si dại này ngày đêm túc trực không chịu rời, nếu miễn cưỡng làm, ai gia sợ...”

“Thái hậu nghĩ mà xem, nếu như để bệ hạ tận mắt chứng kiến thi thể của Ứng thiếu bảo thối rữa, không phải sẽ càng bi thương hơn sao? Bệ hạ có sắt đá đến đâu thì cũng không thể mở mắt suốt mười hai canh giờ, chúng ta chỉ cần chuẩn bị, đợi cơ hội đến là được.”

Thái hậu lúc này không tìm được chủ ý khác, đành lau nước mắt gạt đầu gọi cả Ứng Lâm và Trịnh Lâm lại, ba người tiến hành theo kế hoạch của Dương Thần.

Màn đêm buông xuống, Dương Thù ngày đêm túc trực bên cạnh Ứng Sùng Ưu cuốc cũng không thể chông lại được cơn mệt mỏi, tựa đầu ngay bên cạnh Ứng Sùng Ưu, từ từ nhắm mắt. Ba vị thần tử chờ đợi bên ngoài mấy canh giờ thấy vậy liền lập tức hành động, đi vòng qua mép giường, vén bức rèm lên. Đầu tiên Dương Thần khẽ nhắc cánh tay Dương Thù đang đặt trên người Ứng Sùng Ưu, sau đó Ứng Lâm nhân cơ hội này luồn tay xuống dưới cơ thể đường đê, lôi về phía mình từng chút một. Sau khi kéo đến mép giường thì bẻ chàng lên, lặng lẽ không một tiếng động xoay người bước ra. Dương Thần từ từ đặt tay

Dương Thù về chỗ cũ, kê lên chiếc chần bông mềm mại, chuẩn bị âm thầm rời đi cùng với Trịnh Lâm đang căng thẳng quan sát tình hình.

Vừa đến cửa điện, tay phải đang đặt trước lồng ngực của Ứng Sùng Ưu vì bị lắt nhẹ nên trượt xuống, lay động trong không trung, Trịnh Lâm vội đến đỡ lấy, đặt lại lên trước ngực chàng, chạm vào bàn tay đó chỉ thấy lạnh đến tận xương tủy, nghĩ đến Dương Thù mấy ngày nay lúc nào cũng nắm chặt bàn tay này mà lòng không khỏi xót xa.

Ứng Lâm bỗng đứng ngây người, lẩm bẩm, “Đã năm ngày rồi, tại sao cánh tay vẫn chưa cứng lại?”

“Chắc do thời tiết đang nóng bức, cũng không phải là điều hiếm thấy.” Dương Thần vội giải thích khẽ.

Trịnh Lâm đã quen việc nhìn thi thể người, thêm vào đó vốn có sức quan sát kỹ càng, lập trường khách quan, được Ứng Lâm nhắc nhở liền lập tức cau mày, “Rất kỳ lạ, trong thời tiết này, cơ thịt của người chết không thể mềm như vậy.”

“Ai da,” Dương Thần vội lên tiếng, “Có gì ra ngoài nói sau, cẩn thận bệ hạ tình...”

Lời y còn chưa kịp dứt thì phía sau đã vọng đến tiếng gọi thảng thốt, “Sùng Ưu! Sùng Ưu!”

Ba người quay lại theo phản xạ, thấy Dương Thù đã tỉnh dậy, mặt đỏ tía tai, chân mày cau rúm, lật tung chần bông rồi ngây người nhìn chiếc giường trong rỗng, tiếp đó dò xét xung quanh. Vừa thấy người đang nằm trên tay Ứng Lâm hẳn đã lập tức chồm đến, kích động như mãnh thú, khiến ba người sợ hãi lùi lại.

Sau khi đoạt lại cơ thể của Ứng Sùng Ưu, Dương Thù vừa ôm chặt chàng trong lòng, vừa ra sức đập Ứng Lâm, nhưng do cơ thể suy nhược vì nhiều ngày không ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, nên giờ đứng không vững, ngã ngửa về phía sau. Ba thần tử hoảng sợ vội vàng tranh nhau đỡ lấy.

“Cút! Tất cả cút hết cho trẫm. Ai dám động đến Sùng Ưu? Ai dám?!”

Dương Thù ôm chặt người đang nằm trong vòng tay, vừa thở hồng hộc vừa gào thét, mắt chử đến khi những người trong điện lui hết về phía sau, lúc này mới từ từ áp mặt lên gò má trắng nhợt của Ứng Sùng Ưu, dịu dàng nói, “Đừng sợ, có trẫm ở đây, đừng ai hòng đưa ngươi đi...”

“Bệ hạ... phải làm sao bây giờ...” Cao Thành quý ở góc điện, nhìn thấy bộ dạng Dương Thù như vậy không cầm lòng được, òa khóc nức nở. Nghe thấy tiếng khóc, Ứng Lâm sắt đá là thế cũng không thể ghìm lại những giọt nước mắt.

Mặc dù đau đớn nhưng Trịnh Lâm vẫn giữ vững, ngằm quan sát sắc mặt Dương Thần.

Kế hoạch chuyển dời thi thể đã thất bại, Dương Thần thất vọng, khép chặt hai mắt, vẻ mặt không giống đau thương mà là sốt ruột. Với tình cảm đồng môn giữa Dương Thần và Ứng Sùng Ưu, vẻ mặt này nhìn thế nào cũng không bình thường, viên đại tướng nhạy bén của Diệm Linh quân bất giác nảy sinh nghi ngờ.

“Dương đại nhân, Ứng thiếu bảo đã chết thật chưa?”

Nghe câu hỏi đó, Dương Thần không khỏi giật mình, nhưng y đủ khôn ngoan để kiểm soát phản ứng, hỏi ngược lại, “Đại tướng quân hỏi vậy là có ý gì? Thái y đã chẩn đoán, bản thân tướng quân còn không nhìn thấy sao?”

“Những thuật pháp khác thường của phái Phù Sơn không hề ít, trong đó có những thứ người trần mắt thịt chúng ta không thể biết được, Trịnh Lâm nhìn chằm chằm Dương Thần, lời nói thâm thúy, “Cho dù thế nào đi nữa, bệ hạ cũng sẽ không buông tay, điểm này chắc hẳn Dương đại nhân cũng đã rõ. Đại nhân là người thông minh, chắc không cần Trịnh mỗ nhiều lời thêm nữa?”

Dương Thần trầm tư một hồi, nhìn gương mặt gầy gò của Dương Thù, trong lòng biết rõ muốn đoạt lấy người trong tay hoàng đế là điều không thể, cho dù Trịnh Lâm không nghi ngờ thì qua hai ngày nữa cũng không thể che giấu thêm. Y bất giác thở dài.

“Dương đại nhân...”

“Đại tướng quân nói rất đúng,” Dương Thần nở nụ cười đau khổ, lẩm bảm. “Đã thành như vậy rồi, người còn không từ bỏ, chỉ điều này thôi đã mạnh mẽ hơn ta rất nhiều...”

“Là sao?” Trịnh Lâm không hiểu bèn hỏi.

“Lúc này ta không nhận thua, qua hai ngày nữa cũng chỉ có một từ ấy, có gì phải đày đọa thêm nữa...” Dương Thần do dự một hồi, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ đành lắc đầu than vãn, “Bỏ đi.”

“Lúc này rồi hai người còn không mau nghĩ cách, lằm nhảm gì nữa?” Ứng Lâm không hiểu hai người đang nói gì với nhau, lên tiếng oán trách.

Dương Thần không trả lời, y lấy lại vẻ mặt bình thường, đi đến bên Dương Thù quỳ xuống, nhẹ nhàng nói, “Bệ hạ, thần không có ý gì khác, chỉ muốn dùng chút thuật của Phù Sơn phái, chấn mạch lại cho Ứng thiếu bảo.”

“A”, Nghe những lời này Dương Thù như đang chìm trong hang động tăm tối bỗng nhìn thấy một tia sáng lóe lên, lập tức túm lấy tay Dương Thần, “Đúng,

đúng, sao trăm không nghĩ ra, Sùng Ưu luôn miệng khen y thuật của người giỏi, mau... mau bắt mạch cho Sùng Ưu, xem lúc nào Sùng Ưu tỉnh lại?”

Dương Thần mỉm cười trấn an, nắm lấy cổ tay Ứng Sùng Ưu, giả bộ cúi đầu bắt mạch một hồi lâu.

Dương Thù ngồi bên cạnh sốt sáng theo dõi, thấy ngón tay của Dương Thần vừa buông liền hỏi, “Sao rồi?”

“Sùng Ưu mất máu quá nhiều, ít nhất phải ngủ thêm hai, ba ngày nữa mới có thể phục hồi nguyên khí, đến lúc đó tự nhiên sẽ tỉnh lại.”

“Dương Thần! Người ăn nói hàm hồ gì vậy?” Ứng Lâm giật mình, buột miệng kêu lên.

“Người khẳng định là hai, ba ngày sau sao?” Trong mắt Dương Thù lúc này không còn ai khác, chỉ nhìn thẳng vào Dương Thần, sốt sáng hỏi.

“Hai, ba ngày sau Sùng Ưu sẽ tỉnh lại?”

Dương Thần bỗng do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, “Đúng vậy, hai, ba ngày nữa. Bởi vậy, xin bệ hạ đừng giày vò bản thân, Sùng Ưu không chết bởi đệ ấy không thể bỏ rơi người...”

Dương Thù trấn tĩnh nhìn Dương Thần một hồi, đoạn từ từ quay lại phía Ứng Sùng Ưu, tựa sát vào cổ chàng, gương mặt hốc hác hé nở một nụ cười.

Hai ngày cũng vậy, hai trăm ngày cũng thế, chỉ cần Ứng Sùng Ưu trở lại hẳn đều có thể chờ đợi.

Thấy tâm trạng của Dương Thù đã ổn định lại, những người trong điện đều không dám lên tiếng, Trịnh Lân và Ứng Lâm càng không dám nói nhiều, cùng Dương Thần lui xuống, rời khỏi điện.

“Huynh đang làm gì vậy?” Vừa rời khỏi cửa, Ứng Lâm liền hỏi Dương Thần.

“Tình hình hoàng thượng lúc này hết sức tồi tệ, nếu không an ủi người, để người ăn uống nghỉ ngơi thì e rằng sớm muộn cũng đổ bệnh.”

“Ta biết là huynh muốn an ủi hoàng thượng,” Ứng Lâm giậm chân, “Nhưng có cách an ủi như vậy sao? Qua ba ngày nữa, Tiểu Ưu có thể tỉnh dậy chắc? Đến lúc đó, việc gì phải đến vẫn sẽ đến, chỉ kéo dài thêm mà thôi.”

“Đệ ấy sẽ tỉnh dậy,” Dương Thần thở dài, ngập ngừng, “Dù thế nào ta cũng không thể thắng được người.”

“Này!” Ứng Lâm trợn mắt nhìn chằm chằm Dương Thần, “Không phải huynh cũng đau lòng quá mức giống hoàng thượng đấy chứ? Việc cấp bách trước mắt là phải khuyên nhủ người chấp nhận hiện thực, tổ chức hậu sự chu đáo cho Sùng Ưu, chứ không phải nghe những lời lẽ điên cuồng của huynh.”

“Ta bị điên nên mới mềm lòng,” Dương Thần cười khỏ, “Vốn định không để ý đến sống chết của hoàng thượng, chỉ tiếc, không nhẫn tâm được đến mức ấy...”

Ứng Lâm không kìm được liền đặt tay lên trán Dương Thần, “Huynh không phát sốt đấy chứ?”

Dương Thần cười, đay tay y ra, “Yên tâm, ta không sao. Ngày mai ta phụng chỉ rời kinh đến Tây Ninh, các người thay ta từ biệt Sùng Ưu, nói với đệ ấy, ta vẫn hy vọng đệ ấy có thể đến Tây Ninh, tâm nguyện đó vĩnh viễn không thay đổi.”

Ứng Lâm hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng nhận thấy có gì đó không bình thường.

“Ý người là, Tiểu Ưu vẫn chưa chết?”

“Hai ngày sau người sẽ rõ.” Dương Thần trả lời. “Ta chỉ có thể nói đến đây thôi, xin phép đi trước.”

“Này...” Ứng Lâm theo sau hai bước, cuối cùng đành từ bỏ, quay lại nhìn Trịnh Lân.

“Y là đệ tử Phù Sơn, hành sự khác với người thường.” Trịnh Lân không hề ngạc nhiên nhưng vẻ mặt lại rất phức tạp, tựa như đã ngộ ra điều gì, “Chúng ta hãy coi như tấm lòng của hoàng thượng cảm động trời đất, bởi vậy mới cho Ứng thiếu bảo được hồi sinh, được không?”

Ứng Lâm suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ mạnh vào đùi, “Nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần Tiểu Ưu có thể sống lại, ta đã cảm tạ trời đất lắm rồi.”

“Đúng vậy.” Trịnh Lân mỉm cười, “Chỉ hy vọng sau cơn giông tố có thể nhìn thấy trời quang mây tạnh, sống những tháng ngày yên bình. Ta cũng nên quay về khuyên giải người đó rồi, từ lúc nghe tin Ứng thiếu bảo chết, mỗi ngày nghĩ đến là Tần Ký Anh lại khóc nức nở, e rằng ta có chết già cũng không đau lòng đến vậy.”

“Sao huynh lại nói vậy?” Ứng Lâm trừng mắt nhìn Trịnh Lân.

“Ta chết đi thì già cũng không sống nổi, làm gì có thời gian mà đau lòng.” Trịnh Lân cười, “Vi già, ta cũng phải sống thật lâu mới được.”

“Nổi cả da gà.” Ứng Lâm là người hào sảng, nghĩ đến đường đệ vẫn còn sống, trong lòng vô cùng hạnh phúc, những ngày đau thương đột nhiên tan biến, hoàn toàn không để ý hồi sinh là việc đáng kinh ngạc đến mức nào, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khoan khoái.

“Huynh cũng đừng để lộ bất cứ dấu vết gì,” Trịnh Lâm nhắc nhở. “Mặc dù chuyện của Ứng thiếu bảo vẫn chưa được công bố, nhưng đích thực đã có một số người phong thanh biết tin, sau này xảy ra việc gì vẫn chưa biết, ta và huynh phải tận tâm tận lực vì hoàng thượng.”

Ứng Lâm biết Trịnh Lâm nói phải, lập tức gật đầu. Hai người chỉnh trang quân phục, không nói cười thêm nữa, cúi đầu rời khỏi cung.